

Arrest

nr. 139 302 van 24 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIENI, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2008 als minderjarige samen met zijn ouders en heeft zich op 23 december 2014 een eerste keer vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 22 januari 2015.

1.3. Op 29 januari 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn. U werd geboren op 16 november 1992 in de Armeense hoofdstad Jerevan, waar u ook woonde. In 2008 kwam u als minderjarige samen met uw gezin naar België omwille van de problemen van uw vader, Kazaros KAZARYAN (O.V. 6.330.447). De asielaanvraag van uw ouders werd in 2011 echter afgesloten met een negatieve beslissing en in december 2013 werd uw vader na een inval door de politie naar Armenië gerepatriëerd. Zelf was u op het moment van de inval op het werk en ook uw moeder en zus waren thuis niet aanwezig, waardoor jullie aan een repatriëring ontsnapten. De problemen van uw vader in Armenië waren echter nog steeds niet opgelost. Uw vader vluchtte daarom opnieuw weg uit Armenië en ging naar Frankrijk, waar hij een asielaanvraag indiende. Daarna kwam hij terug naar België om u op te pikken en vervolgens samen opnieuw naar Frankrijk te gaan. Onderweg werden jullie op de autosnelweg echter door de politie onderschept. Op 23 december 2014 diende u daarom zelf een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U vreest bij terugkeer naar Armenië namelijk in de gevangenis terecht te komen omdat u uw dienstplicht niet heeft vervuld. Na het uitzitten van uw gevangenisstraf zal u naar het leger worden gestuurd om uw dienstplicht alsnog te vervullen. Na uw opleiding in het leger zult u bovendien moeten strijden in Nagorni-Karabach, waar u waarschijnlijk om het leven zal komen. Daarnaast riskeert u tevens dat de mensen met wie uw vader problemen heeft bij u zullen komen informeren naar uw vader. Tot slot haalde u ook aan dat u in Armenië niets of niemand meer heeft om naar terug te keren.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u geen enkel document neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat de redenen voor uw asielaanvraag meerledig zijn. Vooreerst riep u in dat u bij terugkeer naar Armenië een gevangenisstraf zal moeten uitzitten omdat u uw dienstplicht niet hebt vervuld en u daarna alsnog naar het leger zal worden gestuurd om uw dienstplicht te vervullen. Na uw opleiding zal u dan in Nagorni-Karabach moeten strijden. Verder vreest u dat u ook lastiggevallen zal worden door de mensen met wie uw vader problemen heeft. Tot slot haalde u aan dat u in Armenië niets of niemand heeft om naar terug te keren aangezien de meeste van uw familieleden in België verblijven, u sinds uw 15de in België verblijft en u het Armeens niet volledig machtig bent.

Wat betreft uw vrees naar aanleiding van de dienstplicht in Armenië, moet vooreerst worden opgemerkt dat uw asielaanvraag in dit verband als laattijdig dient te worden beschouwd. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u reeds sinds de repatriëring van uw vader in december 2013 niet meer over legale verblijfsdocumenten in België beschikte (CGVS, p. 6). Desalniettemin diende u pas een jaar later, d.i. op 23 december 2014, een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, en meer bepaald pas enkele dagen nadat u samen met uw vader door de politie was onderschept toen jullie onderweg waren naar Frankrijk (CGVS, p. 4). Gevraagd waarom u nooit eerder zelf een asielaanvraag hebt ingediend in België –u bent immers sinds 2010 meerderjarig en zodoende ook dienstplichtig in Armenië (CGVS, p. 7) en beschikte reeds sinds december 2013 niet meer over een legaal verblijfsstatuut in België–antwoordde u dat u naliet dit te doen omdat u bang was dat u bij het indienen van een asielaanvraag onmiddellijk naar een gesloten centrum zou worden overgebracht omdat de politie u zocht of dat men niet (voldoende) naar u zou luisteren (CGSV, p. 7). Erop gewezen dat een leven zonder documenten eveneens een zeer risicovol bestaan is, antwoordde u dat u niet vaak buiten kwam en indien u zich verplaatste naar uw familieleden, die allemaal in de buurt woonden, u de fiets nam in plaats van de auto omdat dit niet riskant was (CGVS, p. 8). Zij er echter op gewezen dat u eerder, toen gepeild werd naar de redenen voor uw asielaanvraag, had verklaard dat u elke dag bang was dat de politie zou komen en dit de reden was waarom uw vader u vanuit Frankrijk, waar uw vader een asielaanvraag had ingediend, kwam ophalen, maar u opgepakt werd (CGVS, p. 7). Dat u een dergelijk bestaan verkoos boven het indienen van een asielaanvraag, ondermijnt reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Verder dient te worden benadrukt dat het een land toekomt de militaire dienstplicht vrij te regelen en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van dienstplicht kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, de reden voor uw weigering om uw dienstplicht in Armenië te vervullen is tweeledig. Enerzijds verklaarde u uw dienstplicht niet te willen doen omdat u dan naar Nagorni-Karabach zou worden gestuurd en u daar hoogstwaarschijnlijk om het leven zou komen

(CGVS, p. 7). Anderzijds wierp u op dat u niet in staat bent om te leren omgaan met wapens en anderen te doden (CGVS, p. 7). Hieruit blijkt bijgevolg dat uw weigering niet is ingegeven door (een vrees voor) een ernstige discriminatoire behandeling of inzet in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, maar dat u zich beroept op gewetensbezwaren.

Op basis van uw verklaringen kunnen in uw hoofde evenwel geen diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen aangaande het vervullen van uw nationale dienstplicht en/of het gebruik van geweld worden vastgesteld.

Wat betreft uw vrees om zelf gedood te worden tijdens het uitoefenen van uw nationale dienstplicht, dient opgemerkt te worden dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijk belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aangaande uw verklaring dat u niet in staat bent om om te leren gaan met wapens en mensen te doden, moet erop gewezen worden dat uit het geheel van uw verklaringen geen oprechte, diepgewortelde overtuiging blijkt. Zo verklaarde u wel meermaals dat u niet wil en/of in staat bent om te leren omgaan met wapens en mensen te verwonden of te doden (CGVS, p. 7, 9, 10). Op basis van het geheel van uw verklaringen kan evenwel niet geconcludeerd worden dat een oprechte en diepgewortelde afkeer van geweld aan de basis hiervan ligt. Zo gaf u aan dat u tegen de dienstplicht bent in Armenië, maar enkel en alleen omdat het om een verplichting gaat. U heeft geen bezwaren tegen legerdienst op zich, maar vindt het wenselijk dat enkel de mensen die zelf naar het leger willen gaan legerdienst vervullen (CGVS, p. 9). U heeft geen problemen met het feit dat andere mensen in het leger leren omgaan met wapens en indien nodig ze ook gebruiken om hun land te verdedigen (CGVS, p. 9). Ook stelde u dat u niet wil gaan strijden in Nagorni-Karabach omdat Nagorni-Karabach, dat gecontroleerd wordt door Armenië, voor u persoonlijk geen toegevoegde waarde heeft. U vindt dat de zonen van de mensen die in dat gebied wonen er maar moeten vechten, maar u niet naar daar zou moeten worden gestuurd (CGVS, p. 9). Op de vraag of het volgens u geoorloofd is om een invaller in België te beschieten indien de Belgische bevolking in gevaar is, antwoordde u dat u dat niet zou doen (CGVS, p. 10). U vindt echter wel dat een land het recht heeft haar inwoners te verdedigen indien het zou worden aangevallen door een ander land (CGVS, p. 9). Gevraagd hoe u een dergelijk conflict dan wel zou oplossen, antwoordde u dat u zelf gewoon zou weggaan als iemand België binnenvalt. Andermaal gevraagd wat er volgens u dan zou moeten gebeuren als iemand België binnenvalt en de Belgische bevolking in gevaar is, repliceerde u dat er in uw hoofd 5 verschillende gedachten zouden zijn, meer bepaald dat u een pistool zou moeten nemen en schieten of dat u geen pistool zou nemen. Hierop werd u onderbroken door uw advocaat, die u erop wees dat het een algemene vraagstelling betrof en bedoeld werd hoe de Belgische autoriteiten in een dergelijk geval zouden moeten reageren volgens u. U vroeg zich af wat voor een vraag dat was en zei dat u het niet wist (CGVS, p.10). Nogmaals gevraagd wat u dan zou doen als iemand het land binnenvalt en u als inwoner in gevaar bent of aangevallen wordt, gaf u aan dat u de persoon in kwestie wel zou duwen of een slag zou geven, maar hem alleszins niet zou doden omdat u dat niet kan (CGVS, p. 11). Tot slot vermeldde u nog dat indien u naar Armenië zou worden teruggestuurd en u zodoende uw legerdienst toch zou moeten doen, u uit het leger zou weglopen. De reden waarom u uit het leger zou weglopen, is echter omdat u er vreest voor uw leven en dus niet omwille van een afkeer voor geweld of een andere diepgewortelde overtuiging. U legde immers uit dat uw leven in het leger in Armenië in gevaar zou zijn omdat u naar Nagorni-Karabach zou worden gestuurd en de kans zeer reëel is dat u daar in het conflict het leven laat. Sterker nog, indien u de garantie zou krijgen dat u niet naar Nagorni-Karabach moet, zou u uw dienstplicht wel vervullen. Ter verklaring stelde u dat als er geen kans is dat u zou sterven, u wel bereid bent uw legerdienst te vervullen (CGVS, p. 11-12).

Uit bovenstaande kan niet besloten worden dat de door u gegeven redenen om geen gevolg te geven aan de nationale dienstplicht in Armenië oprecht en dermate diepgeworteld zijn dat ze dwingend en onoverkomelijk van aard zijn en zodoende een onoverkomelijk obstakel vormen om gevolg te geven aan uw dienstplicht in Armenië.

In ditzelfde verband haalde u ook nog aan dat u bij terugkeer naar Armenië onmiddellijk door de ordediensten zou worden aangehouden en voor 6 maanden in de gevangenis zou worden gestoken (CGVS, p. 7). Deze gevangenisstraf is volgens u onontkoombaar (CGVS, p. 8). Echter, uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat dienstplichtontduiking in Armenië inderdaad strafbaar is gesteld met een gevangenisstraf. Sinds 1 maart 2004 is in Armenië evenwel de "Law of the Republic of Armenia on citizens who failed to complete compulsory military service through violation of the established

procedure" van kracht. Deze wet bepaalt dat dienstplichtige mannen die hun verplichte militaire dienst niet hebben vervuld na de oproepende van 1992 hun dienstplicht kunnen afkopen door middel van een boete. Deze boete bedraagt maximum 200 keer het Armeense minimumloon. Na de betaling van de boete zien de Armeense autoriteiten ook af van strafrechtelijke vervolging. Deze bepalingen gelden voor mannen die de leeftijd van 27 reeds hebben bereikt. Voor mannen die de leeftijd van 27 nog niet hebben bereikt en zich aan hun dienstplicht hebben onttrokken, zoals in uw geval, betekent dit dat ze in principe wel nog strafrechtelijk vervolgd kunnen worden. Echter, uit voornoemde informatie blijkt dat personen jonger dan 27 die hun dienstplicht hebben verzuimd omdat ze naar het buitenland zijn gegaan, bij terugkeer niet gearresteerd noch strafrechtelijk vervolgd zullen worden indien ze aan de Armeense autoriteiten vooraf kenbaar maken dat ze hun militaire dienst alsnog willen vervullen. Indien u bereid bent uw dienstplicht alsnog te vervullen, kan u een gevangenisstraf wel degelijk vermijden. Welnu, u gaf aan uw dienstplicht niet te willen vervullen indien u naar Nagorni-Karabach zou worden gestuurd omdat u vreest daar om het leven te zullen komen. In dat geval bent u dan ook van plan het leger te ontvluchten (CGVS, p. 11), wat eveneens bestraft kan worden met een gevangenisstraf (CGVS, p. 15). Welke gevangenisstraf u in dat geval riskeert, wist u niet (CGVS, p. 15). Hoe dan ook moet andermaal benadrukt worden dat het een land toekomt de militaire dienstplicht vrij te regelen en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat er in uw geval sprake zou zijn van een ernstige discriminatoire behandeling indien u bestraft zou worden voor het ontduiken van uw dienstplicht. Zodoende volstaat ook dit niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen.

Wat de problemen van uw vader betreft, naar aanleiding waarvan u bij een eventuele terugkeer naar Armenië eveneens een vrees koestert, moet er vooreerst op gewezen worden dat de asielaanvraag van uw vader door het Commissariaat-generaal destijds werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door hem aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Zelf haalde u doorheen uw verklaringen geen enkel element aan dat een ander licht werpt op deze beslissing en beoordeling. De loutere verklaring dat uw vader na zijn gedwongen terugkeer naar Armenië in december 2013 opnieuw problemen heeft gekend, hij omwille hiervan Armenië andermaal is ontvlucht en in Frankrijk asiel heeft aangevraagd (CGVS, P. 3, 7 en 12), volstaat geenszins om de eerder vastgestelde geloofwaardigheid te herstellen. Te meer omdat u niet eens wist welke problemen uw vader in Armenië had gekend noch met wie hij er problemen had (CGVS, p. 7 en 12). U was nochtans in de mogelijkheid om hierover meer informatie te verkrijgen. U werd immers samen met uw vader gearresteerd en ondergebracht in het gesloten centrum van Vottem, waar jullie op het moment van uw gehoor door het CGVS al ongeveer een maand verbleven. Uw verklaring als zou uw vader niet veel praten over zijn problemen in Armenië omdat er in het opvangcentrum ook een andere Armeen verblijft, is onvoldoende om deze onwetendheid te rechtvaardigen. Er zijn immers voldoende mogelijkheden om deze belemmering te omzeilen, bijvoorbeeld door schriftelijke communicatie, een privé-onderhoud met uw vader of indien nodig zelfs door het inschakelen van uw advocaat. Dat u dermate onwetend bent over de problemen van uw vader ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van deze problemen. Zij volledigheidshalve nog toegevoegd dat indien deze problemen toch geloofwaardig zouden zijn, quod non, de door u ingeroepen vrees onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging of ernstige schade te worden bestempeld. U verklaarde immers dat u vreest dat de belagers van uw vader indien u naar Armenië zou terugkeren bij u zouden informeren over (de verblijfplaats van) uw vader en zelfs dat is slechts een vermoeden van uwentwege (CGVS, p. 12-13). Wat er ook van zij, het loutere feit dat men bij u zou informeren naar uw vader is hoe dan ook onvoldoende om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen.

Verder wierp u nog op dat u niet naar Armenië kan terugkeren omdat u er niets of niemand heeft. U kwam immers als minderjarige naar België en bijna al uw familieleden verblijven ook in België (CGVS, p. 6-7). Bovendien spreekt u wel Armeens, maar kan u niet foutloos schrijven in het Armeens omdat u uw middelbare school in Armenië niet hebt afgemaakt (CGVS, p. 12). Er moet echter benadrukt worden dat deze redenen geen verband houden met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Het betreft hier immers puur sociaal-economische redenen. Uit uw verklaringen kan bovendien niet geconcludeerd worden dat er omwille van deze redenen sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van uw vrijheid, leven en/

fysieke integriteit. Gevraagd of u in Armenië geen werk zou kunnen vinden indien u uw Armeens wat zou bijshaven, antwoordde u immers dat u geen enkel idee heeft. U weet niet waar u in Armenië naartoe moet of waar u er zou kunnen werken (CGVS, p. 12). Zodoende volstaat ook dit asielmotief niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen.

Tot slot vermeldde u nog dat u niet naar Armenië wil terugkeren omdat u niet zonder uw ouders wil leven en u evenmin wil dat zij zonder u zouden moeten leven (CGVS, P. 7 en 10). Ook dit is echter een persoonlijk motief dat geen verband houdt met de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming. Ik vestig in dit verband dan ook graag uw aandacht op het feit dat er in de Vreemdelingenwet een geëigende procedure is voorzien voor verblijfsaanvragen in België omwille van gezinshereniging.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3 48/4, 62 en 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), het artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen, het artikel 3 van de Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, evenals van machtsoverschrijding, voert verzoeker aan dat hij zich niet bekommerd heeft met het verzamelen van documenten of getuigenissen die zijn verhaal konden bewijzen. Verzoeker stelt zijn land te hebben ontvlucht aangezien hij voor zijn veiligheid vreesde en dat men in zo'n geestestoestand er niet aan denkt dat dit noodzakelijk is. Verzoeker verwijst in dit verband naar de UNHCR proceduregids en merkt op dat de asielaanvrager kan worden erkend op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal. Voorts stelt verzoeker te volharden in zijn asielrelaas en herhaalt dat bij een terugkeer naar Armenië strafrechtelijke vervolging en veroordeling riskeert als gevolg van de niet vervulling van zijn militaire dienstplicht. Vervolgens weidt verzoeker uit over de verplichte militaire dienstplicht in Armenië en stelt hij dat, indien hij bij terugkeer naar Armenië aan de hand van zijn militaire boekje niet kan aantonen de verplichte legerdienst te hebben vervuld (of daarvan is vrijgesteld), dat hij (ondermeer) niet kan tewerkgesteld worden bij de overheid, hij zich niet kan inschrijven voor hoger staatsonderwijs en zelfs niet kan reizen naar het buitenland. Hij wijst er op dat de *Law of the republic of Armenia on citizens who failed to complete compulsory military service through violation of the established procedure* niet van toepassing is op hem daar de mogelijkheid om de dienstplicht af te kopen door middel van een boete enkel geldt voor mannen die voor de inwerkingtreding van de wet, zijnde 1 maart 2004, de leeftijd van 27 jaar reeds hebben bereikt. Verzoeker is thans 22 jaar. Hoe verweerder "uit voornoemde informatie" kan afleiden dat verzoeker noch gearresteerd noch strafrechtelijk vervolgd zal worden indien hij aan de Armeense autoriteiten kenbaar maakt zijn militaire dienstplicht alsnog wenst te vervullen, is voor verzoeker blijkens voorliggend verzoekschrift een raadsel. Nergens in voormelde wet wordt volgens hem de mogelijkheid voorzien voor Armeense mannen jonger dan 27 jaar om te ontsnappen aan strafrechtelijke vervolging in zoverre aan de Armeense overheid ter kennis wordt gebracht dat zij alsnog hun verplichte legerdienst zou wensen te vervullen. Verzoeker verwijst voorts naar een arrest van het EHRM betreffende een Turk van koerdische oorsprong met gewetensbezwaren en een arrest van de Grote Kamer van het EHRM van 7 juli 2011 waarbij de Armeense staat veroordeeld werd wegens inbreuk op artikel 9 EVRM, het recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst naar aanleiding van de veroordeling van een 28-jarige Jehova uit Armenië die wegens gewetensbezwaren geweigerd had om in 2001 zijn militaire dienst te volbrengen. Verzoeker voert aan dat Armenië echter nog steeds geen of nauwelijks gewetensbezwaren erkent en benadrukt dat hij wel degelijk gewetensbezwaren heeft tegen de verplichte legerdienst in zijn land van herkomst. Hij werpt op dat het duidelijk is dat hij een "objecteur de conscience" is omwille van het feit dat hij christelijk is en dat hij in België is opgegroeid. Het stelt dat "*De weigering om deze militaire dienst te vervullen kan in zijn opzicht zoals een verplichting van de scholing van de misdaad omvatten, zijn christendom leert hem dat het eind de middelen niet*

rechtvaardigt. Door deze vergunning te weigeren om te doden dat de regering zo gemakkelijk aan haar jongeren toekent, neemt hij een standpunt van pacifistisch in die tijdens het gevecht van alle onderdrukte ze van de wereld verband houdt die alle vormen van tirannie bestrijden." Gedurende zijn verblijf van 7 jaar in België kwam hij in contact met de waarden van de Belgische maatschappij. Hij heeft de concepten van vrijheid, van democratie en "*vrije scheidsrechter*" geïntegreerd. Helaas worden deze waarden niet in zijn geboorteland in deze kwestie van de legerdienst geëerbiedigd. Door zijn legerdienst te moeten uitvoeren, zou verzoeker tegen de zowel christelijke als Belgische waarden handelen waarmee hij sinds meer dan 7 jaar is opgegroeid. Verder geeft verzoeker aan dat als hij naar de legerdienst moet gaan, hij deze zal ontvluchten met het risico dat hij omwille van desertie gevangen zal genomen worden. Verzoeker verwijst vervolgens naar drie artikelen aangaande de situatie binnen de zone "Nagorni-Karabach". Hij vervolgt dat het conflict meer dan 30.000 doden heeft gemaakt en er een opleving is van geweld en spanning sinds augustus 2014 in dit gebied.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende internetartikelen gevoegd: "*Fifteen die in clashes over disputed Nagorno-Karabach*", BBC News, 2 augustus 2014; "*Armenia violates ceasefire every thirty minutes*", 11 februari 2015 en "*Azerbaijani armed forces destroy Armenian reconnaissance groups, commander killed*", 11 februari 2015.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 januari 2015, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoeker er allerminst in slaagt een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. De asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd omdat (i) zijn asielaanvraag wat zijn vrees naar aanleiding van de dienstplicht in Armenië betreft als laattijdig dient te worden beschouwd, het een land toekomt de militaire dienstplicht vrij te regelen en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming en nergens uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat er in zijn geval sprake zou zijn van een ernstige discriminatoire behandeling indien hij bestraft zou worden voor het ontduiken van zijn dienstplicht, (iii) wat de problemen van zijn vader betreft, deze in het kader van diens asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden en verzoeker geen enkel element aanbrengt dat een ander licht werpt op deze beslissing en

bovendien het loutere feit dat men bij verzoeker zou informeren naar zijn vader hoe dan ook onvoldoende is om in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen, en (iv) het gegeven dat verzoeker in Armenië niets of niemand heeft om naar terug te keren aangezien de meeste van zijn familieleden in België verblijven, hij sinds zijn 15de in België verblijft en hij het Armeens niet volledig machtig is, van louter socio-economische aard zijn en als dusdanig niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt die de motieven van de bestreden beslissing verklaren of weerleggen.

2.4.1. Zo geeft verzoeker aan dat de asielaanvrager kan worden erkend op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal, doch hij gaat er hierbij aan voorbij dat, wat de problemen van zijn vader betreffen, deze bij 's Raads arrest nr. 60 231 van 26 april 2011 ongeloofwaardig werden bevonden. Verzoeker brengt niet alleen geen nieuwe documenten bij die de geloofwaardigheid van het asielrelaas herstellen, maar ook doorheen zijn verklaringen haalde verzoeker geen enkel element aan dat een ander licht werpt op deze beoordeling. Bovendien dient er te worden op gewezen dat indien deze problemen toch geloofwaardig zouden zijn, *quod non*, de door verzoeker ingeroepen vrees onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging of ernstige schade te worden bestempeld. Immers, het loutere feit dat men bij verzoeker zou informeren naar zijn vader is hoe dan ook onvoldoende om in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen.

2.4.2. Wat betreft de weigering van zijn dienstplicht, stelt de Raad vast dat deze niet zozeer in vraag worden gesteld, doch wel dat deze in principe niet kan aanzien worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De Raad wijst er op dat, zoals ook in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, het een land toekomt de militaire dienstplicht vrij te regelen en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Het is immers een wettelijk prerogatief van de Armeense overheid om de militaire dienstplicht van zijn ingezetenen vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van een weigering deze dienstplicht te vervullen, wordt in principe niet aanzien als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dat de *Law of the republic of Armenia on citizens who failed to complete compulsory military service through violation of the established procedure* (eigen vertaling: Wet van de Armeense republiek op de niet vervulde verplichte dienstplicht) niet van toepassing is op verzoeker daar de mogelijkheid om de dienstplicht af te kopen door middel van een boete enkel geldt voor mannen die voor de inwerkingtreding van de wet, zijnde 1 maart 2004, de leeftijd van 27 jaar reeds hebben bereikt, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Nogmaals, het is een wettelijk prerogatief van de Armeense overheid om de militaire dienstplicht van zijn ingezetenen vrij te regelen. Verzoeker betwist dit in zijn verzoekschrift niet.

Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van dienstplicht kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het ingezet worden in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. *In casu* is er echter geen sprake van dergelijke elementen. Verzoeker beroept zich evenwel op gewetensbezwaren, doch op basis van het geheel van verzoekers verklaringen kunnen in zijn hoofd evenwel geen oprechte en diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen aangaande het vervullen van zijn nationale dienstplicht en/of het gebruik van geweld worden vastgesteld. Zo wordt in de bestreden beslissing het volgende vastgesteld: "*Wat betreft uw vrees om zelf gedood te worden tijdens het uitoefenen van uw nationale dienstplicht, dient opgemerkt te worden dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijk belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Aangaande uw verklaring dat u niet in staat bent om om te leren gaan met wapens en mensen te doden, moet erop*

gewezen worden dat uit het geheel van uw verklaringen geen oprechte, diepgewortelde overtuiging blijkt. Zo verklaarde u wel meermaals dat u niet wil en/of in staat bent om te leren omgaan met wapens en mensen te verwonden of te doden (CGVS, p. 7, 9, 10). Op basis van het geheel van uw verklaringen kan evenwel niet geconcludeerd worden dat een oprechte en diepgewortelde afkeer van geweld aan de basis hiervan ligt. Zo gaf u aan dat u tegen de dienstplicht bent in Armenië, maar enkel en alleen omdat het om een verplichting gaat. U heeft geen bezwaren tegen legerdienst op zich, maar vindt het wenselijk dat enkel de mensen die zelf naar het leger willen gaan legerdienst vervullen (CGVS, p. 9). U heeft geen problemen met het feit dat andere mensen in het leger leren omgaan met wapens en indien nodig ze ook gebruiken om hun land te verdedigen (CGVS, p. 9). Ook stelde u dat u niet wil gaan strijden in Nagorni-Karabach omdat Nagorni-Karabach, dat gecontroleerd wordt door Armenië, voor u persoonlijk geen toegevoegde waarde heeft. U vindt dat de zonen van de mensen die in dat gebied wonen er maar moeten vechten, maar u niet naar daar zou moeten worden gestuurd (CGVS, p. 9). Op de vraag of het volgens u geoorloofd is om een invaller in België te beschieten indien de Belgische bevolking in gevaar is, antwoordde u dat u dat niet zou doen (CGVS, p. 10). U vindt echter wel dat een land het recht heeft haar inwoners te verdedigen indien het zou worden aangevallen door een ander land (CGVS, p. 9). Gevraagd hoe u een dergelijk conflict dan wel zou oplossen, antwoordde u dat u zelf gewoon zou weggaan als iemand België binnenvalt. Andermaal gevraagd wat er volgens u dan zou moeten gebeuren als iemand België binnenvalt en de Belgische bevolking in gevaar is, repliceerde u dat er in uw hoofd 5 verschillende gedachten zouden zijn, meer bepaald dat u een pistool zou moeten nemen en schieten of dat u geen pistool zou nemen. Hierop werd u onderbroken door uw advocaat, die u erop wees dat het een algemene vraagstelling betrof en bedoeld werd hoe de Belgische autoriteiten in een dergelijk geval zouden moeten reageren volgens u. U vroeg zich af wat voor een vraag dat was en zei dat u het niet wist (CGVS, p.10). Nogmaals gevraagd wat u dan zou doen als iemand het land binnenvalt en u als inwoner in gevaar bent of aangevallen wordt, gaf u aan dat u de persoon in kwestie wel zou duwen of een slag zou geven, maar hem alleszins niet zou doden omdat u dat niet kan (CGVS, p. 11). Tot slot vermeldde u nog dat indien u naar Armenië zou worden teruggestuurd en u zodoende uw legerdienst toch zou moeten doen, u uit het leger zou weglopen. De reden waarom u uit het leger zou weglopen, is echter omdat u er vreest voor uw leven en dus niet omwille van een afkeer voor geweld of een andere diepgewortelde overtuiging. U legde immers uit dat uw leven in het leger in Armenië in gevaar zou zijn omdat u naar Nagorni-Karabach zou worden gestuurd en de kans zeer reëel is dat u daar in het conflict het leven laat. Sterker nog, indien u de garantie zou krijgen dat u niet naar Nagorni-Karabach moet, zou u uw dienstplicht wel vervullen. Ter verklaring stelde u dat als er geen kans is dat u zou sterven, u wel bereid bent uw legerdienst te vervullen (CGVS, p. 11-12)."

Verzoekers huidige verweer in voorliggend verzoekschrift, met name dat hij omwille van zijn christelijke waarden die hem gedurende zijn verblijf in België werden bijgebracht een pacifistisch standpunt heeft ingenomen, overtuigt de Raad niet en betreft niet meer dan een loutere *post-factum* verklaring om alsnog enige gewetensbezwaren naar voren te brengen.

Verzoekers verwijzing naar het arrest van de Grote Kamer van het EHRM van 7 juli 2011 waarbij de Armeense staat veroordeeld werd wegens inbreuk op artikel 9 EVRM naar aanleiding van de veroordeling van een 28-jarige Jehova uit Armenië die wegens gewetensbezwaren geweigerd had om in 2001 zijn militaire dienst te volbrengen en hun betoog dat Armenië nog steeds geen of nauwelijks gewetensbezwaren erkent, is te dezen dan ook niet dienstig vermits *in casu* helemaal geen sprake is van enige gewetensbezwaren. Hetzelfde dient gezegd te worden aangaande de in het verzoekschrift geciteerde rechtspraak in zake Savda c. Turkije van 12 juni 2012.

Waar verzoeker aanvoert dat, indien hij bij terugkeer naar Armenië aan de hand van zijn militaire boekje niet kan aantonen de verplichte legerdienst te hebben vervuld (of daarvan is vrijgesteld), hij (ondermeer) niet kan tewerkgesteld worden bij de overheid, hij zich niet kan inschrijven voor hoger staatsonderwijs en zelfs niet kan reizen naar het buitenland, wijst de Raad er op dat dergelijke tewerkstellings- en reisproblemen op zich niet kan gelijkgesteld worden met vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch met een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

In de mate verzoeker verwijst naar informatie aangaande de veiligheidssituatie binnen de zone "Nagorni-Karabach", merkt de Raad op dat het in de bevoegdheid ligt van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op voorgaande vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat de eventuele gevolgen van zijn dienstweigering als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kunnen worden aangemerkt.

2.4.3. Wat betreft de overige elementen die verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag bijbrengt, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.5. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad er op dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad verwijst naar zijn argumentatie sub. 2.4.

2.6. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat dit artikel bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de vreemdelingenwet, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, werd opgegeven en vervangen door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker doelt op de schending van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat deze aangevoerde schending feitelijke grondslag mist, nu verzoeker om voormelde redenen niet in aanmerking komt voor de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen, voor zover ontvankelijk, aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS